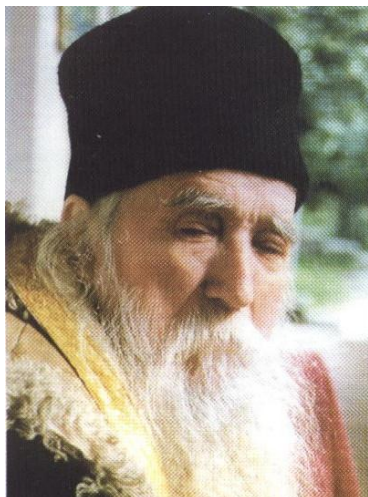

DESPRE RUGĂCIUNE

Arhim. Ilie Cleopa, foto

Rugăciunea este maică și împărăteasă peste toate faptele bune. Dar cum este ea maica tuturor faptelor bune? Că doar marele Apostol Pavel spune: *Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; iar mai mare decât toate este dragostea..* Nu spune așa?

Deci iată că cea mai mare faptă bună nu-i rugăciunea, după Sfinții Părinți, ci este dragostea. Dar de ce totuși Sfinții Părinți au spus că rugăciunea este maică a tuturor faptelor bune? Pentru că ea aduce în sufletul nostru și pe dragoste. Dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele nu vin pe altă cale în sufletul nostru, decât pe calea rugăciunii!

Bunăoară să spun: dacă ai supărat pe cineva sau te-a supărat cineva și începi să-l pomenești la rugăciune, numai vezi că, de la o vreme, se ridică ura din mijloc. Prin rugăciune se taie vrajba și îndată îl câștigi pe acela și îl aduci la înțelegere, la unire. De aceea spune Sfântul Maxim: Când vei vedea pe cineva că te urăște, sau te nedreptățește, fie cu dreptate, fie cu nedreptate, începe să-l pomenești la rugăciune. Dar să nu-l pomenești, să-i fie lui vreun rău, că atunci cade pe tine. Să zici așa: "Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă pe mine păcătosul și pe fratele meu (cutare), că pentru păcatele mele s-a supărat pe mine. Pentru că fratele meu este oglinda mea și el vede răutățile mele".

Așa spune și Sfântul Ioan Scărarul. "Să nu învinuiești cumva pe fratele tău când te rogi pentru el, sau să-i ceri pedeapsă", cum îi pun unii în pomelnice la vrăjmași. Nu-i voie! Chiar dacă îi puneți pe unii la vrăjmași, Biserica știți cum se roagă? Biserica se roagă pentru vrăjmași să-i înțeleptească, să le ierte păcatele, să-i aducă la cunoștința adevărului, să-i facă blânzi și să-i întoarcă cu bine.

Așa se roagă Biserica. Niciodată Biserica nu vrea să facă rău la nimeni. Că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască... Iar noi, când avem o supărare, ni se pare că cutare ne urăște. Dar Biserica nu! Ea nu face deosebire. Ea se roagă deopotrivă pentru toți, ca să fie buni. De aceea, vorbind despre sfânta rugăciune, v-am spus că ea se numește maica tuturor faptelor bune, pentru că ea aduce în sufletul nostru pe cea mai mare faptă bună: dragostea de Dumnezeu și dragostea de aproapele. Auzi ce spune dumnezeiescul Părinte Maxim Mărturisitorul - care a fost "vârful teologiei" și "bilanțul teologiei ortodoxe" în secolul VI - în Filocalie și în cartea numită "Ambigua", o carte a lui cu care îl întrece în gândire și pe Sfântul Dionisie Areopagitul, numit și "Pasărea cerului": Toate faptele bune ajută pe om să câștige dragostea de Dumnezeu,

dar rugăciunea le unește. Este ca și când ai face o ușă din tăblii, sau un dulap, și vezi că se potrivesc lucrurile trase la gealau, dar nu se lipesc până nu pui clei. Iar când ai pus clei le-ai făcut dintr-o bucată toate. Așa este și rugăciunea.

Rugăciunea nu numai că îl apropie pe om de Dumnezeu, ci îl lipește de Dumnezeu și îl face un duh cu El. Este ceea ce spune marele Apostol Pavel: *Cela ce se lipește de desfrânată, un trup este cu ea... și cel ce se lipește de Domnul, un duh este cu El.* Sudura aceasta duhovnicească de a se uni omul cu Dumnezeu, se face pe calea rugăciunii.

Rugăciunea care o facem noi cu gura și cu buzele și ea este bună într-o măsură, căci și ea are temeii în Sfânta Scriptură: *"Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Domnul m-am rugat"*.

Or, scara rugăciunii în urcușul ei nu are sfârșit.

Rugăciunea, în creșterea ei, nu are margine, pentru că ea se unește cu Dumnezeu. Și precum Dumnezeu, fiind nemărginit în sfințenie prin înălțimea însușirilor Sale, nu are sfârșit în bunătate și în sfințenie, așa și rugăciunea, în creșterea ei duhovnicească, se înalță și margine nu are!

(Părintele Cleopa, Predici)